

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 20-07-14

Col·lecta:	227,69
Caixetes ciris	69,61
Caixetes:	73,20
Caixetes Càritas:	100,26
Menjador	80,00

Lectures del 3 d'agost

Diumenge 18 durant l'any A

1ª lectura Is 55, 1-; Salm 144 (143), 8-9. 15-18; 2ª lectura: 2 Rm. . 8, 35. 37-39
Evangeli : Mt. 14, 13-21

ENTERRAMENTS

La setmana passada vam acompanyar amb la pregària a les famílies de Basilia Benicia Sánchez Martínez, de 90 anys; Mateo Martínez Garrido, de 82 anys.

GAZA

(continua de la pàg. de dins)

soldados van corrigiendo la frontera. No hay guerra agresiva que no diga ser guerra defensiva. Israel es el país que jamás cumple las recomendaciones ni las resoluciones de las Naciones Unidas, el que nunca acata las sentencias de los tribunales internacionales, el que se burla de las leyes internacionales, y es también el único país que ha legalizado la tortura de prisioneros. ¿Quién le regaló el derecho de negar todos los derechos? ¿De dónde viene la impunidad con que Israel está ejecutando la matanza de Gaza? El gobierno español no hubiera podido bombardear impunemente al País Vasco para acabar con ETA, ni el gobierno británico hubiera podido arrasar Irlanda para liquidar a IRA.

El ejército israelí, el más moderno y

sofisticado del mundo, sabe a quién mata. No mata por error. Mata por horror. Las víctimas civiles se llaman daños colaterales, según el diccionario de otras guerras imperiales. En Gaza, de cada diez daños colaterales, tres son niños. Y como siempre, siempre lo mismo: en Gaza, cien a uno. Por cada cien palestinos muertos, un israelí.

Gente peligrosa, advierte el otro bombardeo, a cargo de los medios masivos de manipulación, que nos invitan a creer que una vida israelí vale tanto como cien vidas palestinas.

La llamada comunidad internacional, ¿existe? ¿Es algo más que un club de mercaderes, banqueros y guerreros?

Ante la tragedia de Gaza, la hipocresía mundial se luce una vez más. Como siempre, la indiferencia, los discursos vacíos, las declaraciones huecas, las declamaciones altisonantes, las posturas ambiguas, rinden tributo a la sagrada impunidad.

Ante la tragedia de Gaza, los países árabes se lavan las manos. Como siempre. Y como siempre, los países europeos se frotan las manos.

La vieja Europa, tan capaz de belleza y de perversidad, derrama alguna que otra lágrima mientras secretamente celebra esta jugada maestra. Porque la cacería de judíos fue siempre una costumbre europea, pero desde hace medio siglo esa deuda histórica está siendo cobrada a los palestinos, que también son semitas y que nunca fueron, ni son, antisemitas. Ellos están pagando, en sangre contante y sonante, una cuenta ajena.

Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenu

27 de juliol del 2014 Núm. 546

Diumenge 17 de durant l'any A.

Un gran valor

No poques vegades hem dit: “m’ho jugo tot per això”, “s’ho mereix tot”, i coses semblants. Estar disposats a arriscar-se per allò que val la pena, allò que dóna vida.

A l’evangeli d’avui Jesús compara el Regne de Déu a un gran valor que fa goig de trobar. Tant és una perla fina, com un tresor al camp, com els millors peixos a la xarxa d’un pescador. Però el cas és que aquest valor i aquesta joia, posen la persona en moviment, ho fa tot, ven el que calgui, per fer seu aquest valor. Qui troba el regne de Déu ha de fer una tria, hi ha de posar la pell. Això em recorda també quan Jesús diu: “no podeu servir a dos senyors”.

Cada dia faig unes quantes tries, trobo cruïlles, prenc decisions. Quins valors em mouen quan trio les coses materials, quan decideixo a què i amb qui dedicaré el meu temps, quan trec unes qüestions o unes altres a la conversa, o com reparteixo els euros de cada mes?

En aquest evangeli es traspua una passió, una il·lusió, la d’aquell que busca i troba. Jesús mateix va ser un buscador en el seu món, i la seva troballa va ser el Pare Déu que ens estima com a fills. Per a nosaltres, la troballa més valuosa és Jesús i la millor tria és creure com Ell, i seguir-lo, estimar com ell.

Què va arriscar Jesús, què va triar en cada cruïlla? Estimar tot aquell que veia, sentia i tocava, en especial el que era marginat, el que no era valorat per ningú. Entendre Jesús tal com ens el descriu l’evangeli, em sembla que no és massa difícil. Seguir-lo en algun moment, de segur que és engrescador. El més difícil és no aturar-nos, mantenir el seguiment fins el final. Per això ens cal recordar-lo sovint, pregar, trobar-nos, donar gràcies per aquest tresor, i prendre coratge cada diumenge.

FULL INFORMATIU

ATG

Lectura del primer llibre dels Reis 1 R. 3., 5. 7-12

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: «Diguem què vols que et doni». Salomó li respongué: «Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombrós com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això ¿qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?».

Al Senyor, li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: «Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar».

Salm 118(119) 57. 72. 76-77. .129-130

El Senyor és la meva heretat;
vull estar atent a les teves paraules.
m'estimo més la llei
que surt dels teus llavis,
que mil monedes d'or o de plata.

Que el teu amor em conforti,
com vas prometre al teu servent.
Quan arribi la teva pietat, jo tindrè
vida,
la llei farà les meves delícies.

Jo aprecio els teus manaments
més que l'or i més que tot;
i per això m'estimo els preceptes,
i m'aparto dels camins
enganyosos.

És admirable el teu pacte,
per això el té present la meva
ànima.
La teva paraula, explicada, dóna
llum
i l'entenen els senzills.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma Rm.. 8, 28-30

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. Ell que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu Mt. 13, 44-52

En aquell temps, Jesús digué a la gent: «Amb el regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp.

També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines, El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llençaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el cruixir de dents.

»Ho heu entès, tot això?» Li responen: «Sí que ho hem entès.» Ell els digué: «Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues.»

Salmo 118(119) 57..72. 76-77. 129-130

Mi porción es el Señor;
he resuelto guardar tus palabras.
Más estimo yo los preceptos de tu
boca
que miles de monedas de oro y
plata.

Que tu bondad me consuele,
según la promesa hecha a tu
siervo;
cuando me alcance tu compasión,
viviré,

y mis delicias serán tu voluntad.

Yo amo tus mandatos
más que el oro purísimo;
por eso aprecio tus decretos
y detesto el camino de la mentira.

Tus preceptos son admirables,
por eso los guarda mi alma;
la explicación de tus palabras
ilumina,
da inteligencia a los ignorantes.

GAZA, Por Eduardo Galeano (extracte de l'article)

Desde 1948, los palestinos viven condenados a humillación perpetua. No pueden ni respirar sin permiso. Han perdido su patria, sus tierras, su agua, su libertad, su todo. Ni siquiera tienen derecho a elegir sus gobernantes. Cuando votan a quien no deben votar, son castigados. Gaza está siendo castigada. Se convirtió en una ratonera sin salida, desde que Hamas ganó limpiamente las

elecciones en el año 2006.

Son hijos de la impotencia los cohetes caseros que los militantes de Hamas, acorralados en Gaza, disparan con chambona puntería sobre las tierras que habían sido palestinas y que la ocupación israelí usurpó. Y la desesperación. Ya poca Palestina queda. Paso a paso, Israel la está borrando del mapa.

Los colonos invaden, y tras ellos los
(continua al darrera)